

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 004076 14 Кж
Бања Лука, 17.6.2014. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С.С. због кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број: 12 0 К 004076 13 К од 12.02.2014. године, у сједници вијећа одржаној дана 17.6.2014. године, у присуству републичког тужиоца Витомира Солдата, а у одсутности уредно обавјештених оптуженог и његовог браниоца, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог С.С. и пресуда Окружног суда у Бијељини број: 12 0 К 004076 13 К од 12.02.2014. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бијељини број: 12 0 К 004076 13 К од 12.02.2014. године оптужени С.С. оглашен је кривим због кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 20. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат М.З. из Б., који пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка и повреде Кривичног закона, са приједлогом да се уважавањем жалбе побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједницу вијећа нису приступили уредно обавјештени оптужени и бранилац оптуженог па је сједница одржана у смислу члана 318. став 4. ЗКП РС. Републички тужилац је предложио да се жалба браниоца одбије као неоснована.

Испитујући првостепену пресуду у оном дијелу који се жалбом побија у смислу одредбе члана 320. ЗКП, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Жалба браниоца оптуженог пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка која се по жалби огледа у томе што је изрека пресуде у супротности са њеним образложењем и што нема разлога о одлучним чињеницама, у чему би се манифестовала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Жалба сматра да је повријеђен и Кривични закон из разлога што нероподобан покушај, као што је по ставу жалбе у конкретном предмету случај, представља околност која искључује кривичну одговорност оптуженог, а о томе првостепени суд није водио довољно рачуна.

Супротно становишту жалби анализом побијане пресуде овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптуженог и чињеница одлучних за правилну примјену материјалног права, ради чега су неприхватљиви приговори жалбе засновани на тврдњи да је образложење пресуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, у облику противрјечности и недостатку разлога о одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање то што жалбе оспоравају валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Не стоје ни наводи браниоца оптуженог изнесени у жалби да се ради о нероподобном покушају због тога што се оптужени у моменту критичног догађаја налазио у стању тешког пијанства када више не постоји никаква потенција за обављање сношаја. Ово из разлога што је првостепени суд пажљивом анализом изведених доказа, а посебно исказа оштећене и оптуженог као свједока, доводећи их у везу са налазима и мишљењима вјештака, а посебно налазом и мишљењем вјештака неуропсихијатра датог на главном претресу и на основу резултата изведених доказа и изнесених чињеница на главном претресу, на које се позива у образложењу пресуде, на поуздан начин утврдио да је оптужени, на начин и под околностима описаним у изреци првостепене пресуде, починио наведене радње и у тим радњама правилно нашао сва битна законска обиљежја кривичног дјела силовања у покушају из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 20. КЗ РС.

Наиме, према утврђењу побијане пресуде до покушаја обљубе оштећене од стране оптуженог дошло је уз употребу силе којом је оптужени покушао савладати и физички и психички отпор оштећене.

Није спорно ни за овај суд да је оптужени употребом силе покушао принудити на обљубу оштећену, код које је том приликом наступила тешка тјелесна повреда, и да су у описаним радњама садржани сви битни елементи

кривичног дјела силовања у покушају. Најнепосреднији доказ је исказ оштећене у коме између осталог наводи да је критичне прилике оптужени рекао „Дошао сам, морам те јебати“, да је ухватио за врат и увукао у кухињу, она је дохватила нож, који јој је оптужени избио из руке, бацио је на тросјед и легао преко ње, скинуо доњу тренерку и покушавао њој скинути бермуде и гаће, она се отимала, гурала и гребала и отргла од њега, али он је стигао у веранди, закључао врата веранде, угурао је у ћошак, скинуо своје гаће, захтијевао је да му попуши, свукао јој је бермуде и гаће до кољена, другом руком је држао за уста, након чега је оштећена ударила оптуженог међу ноге, па је оптужени пао, а она је побјегла у стару кућу и закључала се, наводећи да је оптужени ударао рукама, стискао грудни кош, бацао је, ударала је од штокове и друге дијелове намјештаја, да је осјетила да јој ребра пуцају, да су гаћице оптуженог остале у новој кући и да је након тога отишла до куће J.J. и са његовог телефона обавјестила полицију. Овакав исказ оштећене потврђен је и исказом свједока J.J., који је видио оштећену непосредно послје догађаја и коме је оштећена испричала шта се догодило и оптуженог који наводи да је тај дан попио седам до девет пива од пола литра, да је око 20,00 сати дошао сам кући и легао, послје десетак минута му је на наум пао секс, обукао се и отишао до куће оштећене, ушао је у њену собу и рекао јој „Тетка, ја тебе морам јебати“, након чега су се почели гурати, хватао је оштећену рукама по тијелу, она се опирала, пала је преко странице кауча, извадио је своје споловило, оштећена се отргла од њега и побјегла у стару кућу гдје се закључала, након чега је оптужени обукао тренерку, наводећи такође да су његове гаће остале код ње и да је био добро пијан.

Дакле, у конкретном случају примарна сила је употребљена са основним циљем да се оштећена принуди на обљубу. Циљ ове принуде је био да се сломи отпор оштећене и да се оштећена демотивише да уопште пружа отпор, на који начин се омогућава принудна обљуба. Очигледно је да је до сламања отпора и демотивације оштећене није дошло због добровољног одустанка оптуженог већ због жестоког отпора оштећене, како то правилно закључује побијана пресуда.

Проведеним доказима и њиховом правилном оцјеном у побијаној пресуди, што у цјелости прихвата и овај суд, првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице, разјаснивши све битне околности од значаја за правилно пресуђење овог предмета, а посебно за правну оцјену дјела, при чему првостепени суд правилно закључује да је за постојање дјела ирелевантно да ли је оптужени био потентан за обављање сношаја, па супротна тврђења жалбе браниоца оптуженог да се ради о неподобном покушају нису основана. Према томе чињенична и правна основа првостепене пресуде у свему је правилна, а првостепена пресуда даје детаљне разлоге правне оцјене радњи оптуженог, дајући за то ваљане разлоге.

Разматрајући жалбу браниоца оптуженог која, обзиром да је због повреде Кривичног закона изјављена у корист оптуженог, садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији (проширено дејство жалбе), овај суд је нашао да су првостепеном пресудом правилно утврђене све околности од значаја за одмјеравање казне и да су те околности адекватно вредноване. Првостепени суд је на страни оптуженог, осим законом прописаног основа за ублажавање казне (ради се о покушају кривичног дјела), цијенио и околности да је оптужени у вријеме почињења дјела био стар 21 годину, да је дјело починио у стању

небитно умањене урачунљивости, да је неосуђиван, да је признао објективни учин и да је изразио искрено жаљење због последица дјела, очигледно цијенећи те околности као особито олакшавајуће околности, те изрекао казну затвора у трајању од 1 (једне) године, сматрајући да се и са ублаженом казном остварити циљеви и генералне и специјалне превенције. Изречена казна затвора и по оцјени овог суда, представља потребну мјеру казне да би се остварила сврха кажњавања како у сегменту васпитног утицаја према оптуженима да убудуће не чини кривична дјела, тако и у превентивном дјеловању према другима да не чине кривична дјела.

Ради изнијетог овај суд је жалбу браниоца оптуженог одбио као неосновану на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдио.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић